

hvad dets ene Del angaar, nemlig den Del, som vedrører Betskatningen af fremmede Obligationer. Det forekommer mig, at Mindretallet har fremsført forskjellige Udtalelser i sin Betænkning, som netop paa Grund af den Skarphed, hvormed de ere fremsatte, synes mig at være lidet egnede til at vinde Stemningen for sig. Det ærede Mindretal har saaledes blandt Andet udtalt, at han frygter for, at den hele Foranstaltning skulde føre til et meget uheldigt Resultat, navnlig fordi man vil finde, at Publikum vil have den Anskuelse, at man paa dette Omraade havde Krig med Administrationen, saa at paa saa Undtagelser nær vilde Ingen føle sig moralsk forpligtet til at gjøre frivillig, hvad Staten i den Grad søger at fremtvinge, at den dertil bruger Midler, der efter Manges Mening gaa ud over enhver rimelig Grændse. Seg kan ikke tro, at det ærede Medlem virkelig skulde have Ret i denne sin Opfattelse, at Flertallet af Landets Borgere skulde anse det for at være rigtigt — som han her udtrykte sig — at føre Krig med Administrationen, eller at Flertallet af Landets Borgere skulde være den Anskuelse, at man ikke var moralsk forpligtet til at efterkomme, hvad Lovgivningsmagten havde opstillet som en Regel, der skulde følges. Seg nærer i saa Henseende en langt større Tillid til mine Medborgere, end Mindretallet gjør. Det ærede Mindretal udtaler imidlertid i Forbindelse hermed — og det er en Trøst for Flertallet — at en stor Del af Mindretallets Indvendinger vilde falde bort, hvis Opinionen — som han kalder det — var for en saadan Foranstaltning som den, hvorom der her er Spørgsmaal. Seg tillader mig nemlig at formene, at hvis det Lovforslag, som her er Tale om, maatte finde Tilslutning i Folkets Repræsentation, saa maa man ogsaa være berettiget til at gaa ud fra, at den almindelige Mening og Stemme ville være for denne Foranstaltning, der forsaavidt er godkjendt af Repræsentationen. Mindretallet indvender altsaa, at under denne Forudsætning

ville hans Indvendinger for en stor Del falde bort, og dette stoler jeg saa meget mere paa vil blive Tilfældet, nemlig at Oppositionen ikke vil være saa afgjort mod denne Foranstaltning, som det vistnok er ganske rigtigt indenfor en vis Grændse, hvad det ærede Medlem derefter anfører for at karakterisere den hele Foranstaltning. Han siger nemlig: „Det her foreslaaede Paalæg er i Virkeligheden en Skat, der rammer dem, som have Naad til at kjøbe Papirer.“ og naar Alt kommer til Alt, er dette ogsaa noget af det Væsentligste ved den hele Foranstaltning, at man paa et Tidspunkt, hvor vi mangle Resourcer, og hvor vi ønske at aabne nye Indtægtskilder for Staten, har troet det rigtigt og hensigtsmæssigt at indføre en Skat, der fornemmelig vil ramme Anbringelsen af Kapitaler i fremmede Obligationer og altsaa ogsaa de Rigmænd, som have Midler til at anbringe deres Penge i fremmede Obligationer. Dette er efter Udvalgets Mening det, som er den væsentligste anbefaling for Forslaget, og det forholder sig ingenlunde, som Mindretallet i Begyndelsen af sin Betænkning anfører, at: „den Hovedgrund, som anføres for den foreslaaede Foranstaltning, indskrænker sig, naar Alt kommer til Alt, til Exemplet fra nogle fremmede Stater.“ osv. Nei! I det Mindste har det ikke været og vilde ikke lettelig kunne blive afgjorende for mig, at man i et større eller mindre Antal fremmede Stater har truffet lignende Foranstaltninger som den, hvorom her er Tale. Efter min Mening kommer det, naar man vil indføre en ny Betskatning, man paa at indrette sig efter de hjemlige Forhold, og forsaavidt er det mig mere ligegyldigt, om det kan siges, at der findes noget aldeles Tilsvarende i fremmede Lande eller ikke. Derfor den Betskatning, hvorom her er Tale, passer med vore Forhold og iøvrigt er i god Overensstemmelse og Konsekvens med Grundlaget for vor Betskatning og i dette Tilfælde navnlig for vor Stempelpapirbetskatning, har det for mig mindre at betyde, om vi i saa Henseende ere i Overensstemmelse med fremmede Landes